DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)
19. juni 1992 *

I sag C-18/91 P,

V., tidligere midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Bruxelles, ved advokat Andrea Guarino, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert Ier,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 22. november 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-54/89, V. mod Europa-Parlamentet, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, samt advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne C. N. Kakouris og M. Diez de Velasco,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

* Processprog: italiensk.

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. december 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. januar 1991 har V. i henhold til artikel 49 i EØF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i statutterne for EKSF og Euratom iværksat appel mod den af Retten i Første Instans afsagte dom af 22. november 1990 (sag T-54/89, V. mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 659), for så vidt som denne ikke gav hende medhold i hendes søgsmål vedrørende en påstand om dels annullation af rapporten fra invaliditetsudvalget, som havde undersøgt hendes tilfælde, og af flere andre afgørelser truffet af Europa-Parlamentet om henholdsvis afvisning af at tilkende hende en invalidepension, afvisning af at godkende den lægeattest vedrørende fritagelse for arbejde, som hun havde fremlagt, opsigelse af hendes kontrakt som midlertidigt ansat og afvisning af hendes forskellige klager, dels anerkendelse af hendes ret til at blive underkastet en behørig procedure med henblik på at fastslå invaliditet.

2 Det fremgår af den appellerede dom, at appellanten var blevet ansat i 1981 som midlertidigt ansat i Det Europæiske Folkepartis Gruppe (herefter benævnt »partigruppen«) ved Europa-Parlamentet. Da V.'s sammenlagte fravær på grund af sygdom i løbet af de følgende tre år oversteg tolv måneder, blev hun i medfør af artikel 59, stk. 1, fjerde afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) underkastet en første undersøgelse med henblik på at fastslå en eventuel invaliditet. Invaliditetsudvalget konkluderede den 20. november 1986, at hun ikke var ramt af nogen invaliditet.

3 Som følge af nye, gentagne fravær forelagde Parlamentet V.'s tilfælde for et nyt invaliditetsudvalg. Dette invaliditetsudvalg konkluderede ligeledes, at der ikke var tale om invaliditet.

4 Ved skrivelse nr. 05169 af 24. februar 1988 fremsendte generaldirektøren for Parlamentets personaleafdeling invaliditetsudvalgets konklusioner til V. uden bemærkninger.

5 Ved skrivelse af samme dato meddelte partigruppens formand i sin egenskab af ansættelsesmyndighed V. opsigelse af hendes ansættelseskontrakt, idet han gjorde opmærksom på, at det foreskrevne opsigelsesvarsel på tre måneder i artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne begyndte at løbe den 1. marts 1988.

6 Dagen før havde V. fremsendt en lægeattest til administrationen om fritagelse for arbejde i to måneder. Attesten var dateret den 23. februar 1988 og underskrevet af hendes læge, men anførte ingen lægelig begrundelse for fritagelsen. Denne attest blev afvist ved skrivelse fra generaldirektøren for personale af 26. februar 1988.

7 Appellanten fremlagde herefter endnu en lægeattest dateret den 1. marts 1988 om fritagelse for arbejde fra den 1. marts til den 1. juni 1988. Den 7. marts 1988 aflagde Parlamentets rådgivende læge et kontrolbesøg på V.'s bopæl og fandt, at hun var arbejdsdygtig.

8 De klager, som V. indgav mod Parlamentets afgørelser og bedømmelser, blev afvist.

9 Ved stævning indgivet til Retten i Første Instans nedlagde V. følgende påstande:

a) annullation af »invaliditetsudvalgets rapport«, som hun fik tilsendt den 24 februar 1988

b) annullation af »afgørelsen« fra generaldirektøren for personale, hvormed sagsøgeren fik tilsendt den nævnte rapport og fik afslag på »tilkendelse af invalidepension«

c) annullation af afgørelsen fra generaldirektøren for personale af 26. februar 1988 om afvisning af den første lægeattest

d) annullation af partigruppeformandens afgørelse om at opsige hendes ansættelseskontrakt

e) annullation af partigruppeformandens afvisning af de klager, hun havde indgivet mod de ovenfor i punkt b) og c) nævnte afgørelser

f) konstatering af, at hun har ret til at blive underkastet en behørig procedure med henblik på at fastslå hendes invaliditet.

10 V. har under appellen nedlagt påstand om, at den anfægtede dom, hvorved Retten i Første Instans afviste de forskellige påstande i hendes søgsmål, ophæves.

11 Hvad nærmere angår retsforhandlingernes forløb og parternes anbringender og argumenter henvises til den refererende dommers rapport. Disse omstændigheder

omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Anbringenderne om, at invaliditetsudvalgets procedure ikke var forskriftsmæssig

12 Det fremgår af den appellerede dom, at med henblik på udpegelsen af et tredje medlem af invaliditetsudvalget havde den af V. udpegede læge ved en skrivelse af 17. oktober 1987 erklæret, at han ikke havde »indvendinger mod at acceptere [den af Parlamentet foreslåede læge] som tredje medlem af invaliditetsudvalget«, idet han tilføjede: »Jeg skal dog her angive de betingelser, som jeg gerne ser accepteret, inden vi træffer en endelig afgørelse ...« Da Parlamentet fandt, at disse betingelser ikke kunne accepteres, anmodede det i medfør af vedtægtens bilag II, artikel 7, stk. 3, Domstolens præsident om at beskikke det tredje medlem af invaliditetsudvalget.

13 Retten har i den appellerede dom (præmis 33) bemærket, at ordlyden af den af V. udpegede læges skrivelse af 17. oktober 1987, fortolket i lyset af ordlyden af skrivelsen af 6. oktober 1987 fra den af Parlamentet udpegede læge, ikke efterlod nogen tvivl om arten af de betingelser, som førstnævnte stillede for at indvillige i, at professor Alexandre blev udpeget som invaliditetsudvalgets tredje medlem. Disse betingelser var ikke rent formelle, men blev udtrykkeligt betegnet som betingelser for en »endelig afgørelse« og bevirkede dermed, at denne blev udskudt. Appellanten kan derfor ikke hævde, at der var opnået enighed mellem de af hende og de af Parlamentet udpegede læger. Det følger heraf, at hendes anbringende om en proceduremangel i forbindelse med invaliditetsudvalgets nedsættelse måtte afvises.

14 Appellanten gør over for denne bedømmelse gældende, at den af hende udpegede læge og den af Parlamentet udpegede læge under en telefonsamtale var blevet enige om valget af det tredje medlem af invaliditetsudvalget. De betingelser, der blev

stillet i den ovennævnte skrivelse af 17. oktober 1987, var således af rent formel karakter og kunne under ingen omstændigheder ændre det allerede givne samtykke. Desuden burde Retten ikke blot have hæftet sig ved formuleringen af denne skrivelse, som jo i øvrigt var skrevet af en læge og ikke af en jurist, men burde have undersøgt dens indhold.

15 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ifølge EØF-traktatens artikel 168 A og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-traktaten samt EØF-statuttens artikel 51, stk. 1, og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen er appel til Domstolen begrænset til at omfatte retsspørgsmål. Det følger heraf, at appellen kun kan støttes på anbringender om overtrædelse af retsregler, og der kan ikke fremsættes nogen indsigelse mod Rettens konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder.

16 Rettens bedømmelse af indholdet i en skrivelse, som er fremsendt af den af appellanten udpegede læge til den af Parlamentet udpegede læge i fortsættelse af en telefonsamtale mellem disse to, er en rent faktisk konstatering.

17 Som følge heraf må det anbringende, hvormed denne konstatering bestrides, afvises.

18 Med hensyn til anbringendet om, at proceduren ikke var forskriftsmæssig, fordi der ikke blev udarbejdet et møderefera vedrørende invaliditetsudvalgets arbejde, bemærkede Retten i tilslutning til Domstolens dom af 10. december 1987 (sag 277/84, Jänsch mod Kommissionen, Sml. s. 4923), »at det ikke er en afgørende betingelse for at anse et udvalgs forhandlinger for gyldige, at der foreligger et sådant referat. I dette tilfælde har det forhold, at der ikke foreligger et møderefera, hverken haft betydning for invaliditetsudvalgets fortsatte arbejde eller for Rettens prøvelse af denne sag«.

19 Appellanten har i denne forbindelse gjort gældende, at det er nødvendigt, at der findes et mødereferat vedrørende invaliditetsudvalgets arbejde og konklusioner; i den foreliggende sag så meget mere som den rapport, hun modtog fra dette udvalg i form af en fortrykt formular, hvori der var foretaget udstregning af de irrelevante passager, var fuldstændig ubrugelig som grundlag for at efterprøve, hvorvidt der var en logisk sammenhæng mellem de foretagne konstateringer og de konklusioner, udvalget var nået frem til.

20 Dette anbringende kan ikke tiltrædes. Som Domstolen bemærkede i dommen af 10. december 1987 i den ovennævnte Jänsch-sag, må den omstændighed, at der ikke foreligger et mødereferat vedrørende et invaliditetsudvalgs arbejde, beklages, men det er ikke en afgørende betingelse for gyldigheden af et sådant udvalgs forhandlinger, at der foreligger et sådant referat. Endvidere kan eventuelle mangler ved invaliditetsudvalgets efterfølgende rapport ikke have indvirkning på, at der ikke foreligger et mødereferat.

21 Hertil kommer, at selv om man kunne betragte de påståede mangler ved invaliditetsudvalgets rapport, der blev fremsendt til appellanten, som et selvstændigt anbringende, skal det bemærkes, at den appellerede dom ikke omhandler sådanne fejl, og at nye anbringender, der ikke er indeholdt i søgsmålet, ikke kan fremsættes i appelskriftet, således som det følger af procesreglementets artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 1.

Anbringendet om fejlagtig karakteristik af skrivelsen af 24. februar 1988, der blev fremsendt af generaldirektøren for Parlamentet til appellanten

22 Retten har i den appellerede dom konstateret, at skrivelse nr. 05169 af 24. februar 1988, ved hvilken Parlamentets generaldirektør for personale fremsendte invaliditetsudvalgets konklusioner til appellanten, ikke er en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden, som kan være genstand for et annullationssøgsmål, eftersom den udgør den underretning om udvalgets konklusioner, som skal finde sted i henhold til vedtægtens bilag II, artikel 9, stk. 2.

23 Retten konstaterer videre, at denne skrivelse ikke udgør en afgørelse, der bringer invaliditetssagen til afslutning, og henviser i den forbindelse til artikel 33, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne og konkluderer, at såfremt invaliditetsudvalget er kommet til den konklusion, at en ansat ikke er ramt af invaliditet, kan ansættelsesmyndigheden ikke træffe en modstridende afgørelse, og det tilkommer følgelig ikke ansættelsesmyndigheden at træffe en afgørelse, som bringer sagen til afslutning.

24 Appellanten anfægter denne sidstnævnte bedømmelse. Hun gør gældende, at alle akter, som har retsvirkninger i arbejdsforholdet mellem institutionen og dens ansatte, udelukkende hører under ansættelsesmyndighedens kompetence, medmindre kompetencen udtrykkeligt er tillagt en anden instans. Dette er tilfældet ved en afslutning af invaliditetssagen, der kan få retsvirkninger for den ansatte. Da tilkendelsen af invalidepension hører under ansættelsesmyndighedens kompetence, må et afslag på at tilkende denne pension ligeledes høre under dens kompetence. Appellanten finder ikke, at de bestemmelser, Retten har nævnt, utvetydigt foreskriver, at et afslag på at tilkende invalidepension falder uden for ansættelsesmyndighedens kompetence.

25 Appellanten gør derfor gældende, at skrivelsen af 24. februar 1988 udgør et sådant afslag, der falder ind under ansættelsesmyndighedens kompetence, men at afgørelsen blev truffet af generaldirektøren, som ikke var kompetent.

26 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 33, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne »fastsættes invaliditetsgraden af det i artikel 9 i vedtægten nævnte invaliditetsudvalg«. Da ansættelsesmyndigheden således ikke råder over noget skøn på området, kan fremsendelsen af invaliditetsudvalgets konklusioner til den ansatte, som er foreskrevet i vedtægtens bilag II, artikel 9, stk. 2, ikke betegnes som en afgørelse. Endvidere bemærkes, at såfremt udvalget ikke finder, at en ansat er ramt af invaliditet, som i det foreliggende tilfælde, kan fremsendelsen af dets konklusioner til den ansatte med rimelighed anses som afslutningen på proceduren for tilkendelse af invalidepension.

27 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at dette anbringende er uden grundlag.

Anbringendet om uberettiget afvisning af de af appellanten fremlagte lægeattester

28 Det fremgår af præmis 46 og 47 i den appellerede dom, at vedtægtens artikel 59 efter Rettens opfattelse må fortolkes således, at administrationen er berettiget til at afvise en lægeattest uden at foretage de lægelige kontrolforanstaltninger, der er fastsat i denne bestemmelse, når den tager hensyn til alle omstændighederne, herunder navnlig invaliditetsudvalgets rapport samt det forhold, at den pågældende lægeattest ikke angiver de lægelige grunde til den arbejdsfritagelse, som den foreskriver.

29 Appellanten gør i denne forbindelse gældende, at der af Domstolens dom af 27. april 1989 (sag 271/87, Fedeli mod Parlamentet, Sml. s. 993) fremgår et princip om, at fremlæggelsen af en lægeattest skaber en formodning for, at en tjenestemands fravær er berettiget, og at det eneste middel, som den pågældende institution kan gøre brug af i tvivlstilfælde, er lægens kontrolbesøg. En afvisning af en lægeerklæring uden videre har derfor ingen hjemmel i fællesskabsretten vedrørende tjenestemænd. Såfremt institutionen gør brug af sin beføjelse til at underkaste den pågældende tjenestemand en lægeundersøgelse ved et kontrolbesøg, og denne udviser resultater, der ikke falder sammen med de resultater, der fremgår af den lægeattest, som den pågældende har fremlagt, må institutionen dog ikke derfor indtage det standpunkt, at tjenestemandens fravær har været uretmæssigt helt fra begyndelsen, idet de retlige følger af kontrolbesøget indtræder ex nunc.

30 Med hensyn til »begrundelsen« i en lægeattest har appellanten anført, at enhver institution skal godkende gyldigheden af en lægeattest, der er udfærdiget efter de fagetiske regler, der er gældende i den konsulterede læges land. I Belgien er det således bestemt, at en lægeattest ikke nødvendigvis skal nævne patientens sygdom.

31 Appellanten har subsidiært anført, at »afvisningen« af den første lægeattest under alle omstændigheder burde være kommet fra ansættelsesmyndigheden og ikke fra generaldirektøren for personale.

32 Det skal i denne forbindelse anføres, at Domstolen vedrørende social sikring af arbejdstagere har fastslået, at såvel den kompetente socialsikringsinstitution som arbejdsgiveren både i faktisk og i retlig henseende er bundet af de lægeerklæringer, der er indhentet af institutionen på arbejdstagerens bopæls- eller opholdssted med hensyn til uarbejdsdygtighedens opståen og varighed, når de ikke udnytter deres ret til at lade den pågældende undersøge af en af dem udpeget læge, hvilket de har hjemmel til i henhold til fællesskabsbestemmelserne (Domstolens dom af 12.3.1987, sag 22/86, Rindone, Sml. s. 1339, og af 3.6.1992, sag C-45/90, Paletta, Sml. I, s. 3423).

33 Det princip, der således er kommet til udtryk, må finde anvendelse ved fortolkningen af vedtægten for tjenestemænd, således som det i øvrigt fremgår af den ovennævnte dom af 27. april 1989, Fedeli. Således hjemler artikel 59 i ovennævnte vedtægt, der ikke giver administrationen beføjelse til at afvise at tage en lægeattest i betragtning, selv om denne ikke anfører de lægelige grunde til den pågældende ansattes uarbejdsdygtighed, til gengæld administrationen mulighed for at lade den pågældende ansatte undersøge af en af administrationen udpeget læge. Det må herefter fastslås, at Parlamentets administrations afvisning af at godkende lægeattesten af 23. februar 1988, uden at den havde gjort brug af muligheden for at gennemføre et lægeligt kontrolbesøg hos V., er i strid med vedtægtens artikel 59.

34 Endvidere skal ovennævnte bestemmelse i artikel 59, hvorefter den pågældende ansatte »kan underkastes enhver lægeundersøgelse, der foranstaltes af institutionen«, fortolkes således, at de administrative virkninger af konklusionerne af lægens kontrolbesøg begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor dette er blevet foretaget, og enhver tilbagevirkning af konklusionerne af et sådant kontrolbesøg vil derfor være i strid med troværdighedsprincippet og formodningen for en lægeattests gyldighed.

35 Retten har således begået en retlig fejl ved i præmis 47 i den appellerede dom at finde, at Parlamentet i betragtning af de særlige omstændigheder i den foreliggende sag havde ret til at afvise lægeattesten af 23. februar 1988 og ved at tillægge konklusionerne af kontrolbesøget den 7. marts 1988 vedrørende lægeattesten af 1. marts 1988 en tilbagevirkende gyldighed, idet den fastslog, at »sagsøgeren ikke på noget tidspunkt under den afgørende periode har bevist, at hun var berettiget til sygeorlov«.

36 Som følge deraf må dette kapitel i den indankede dom annulleres.

Anbringenderne om, at opsigelsen af appellanten er ulovlig

37 I den anfægtede dom fandt Retten, at artikel 47 og 48 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ikke er til hinder for en ensidig, ubegrundet opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt indgået på ubestemt tid, og at der ikke findes bestemmelser om, at iværksættelsen af en invaliditetsprocedure bevirker, at ansættelsesmyndighedens ret til at bringe en sådan kontrakt til ophør suspenderes, så længe invaliditetsudvalgets konklusioner ikke er blevet meddelt den pågældende.

38 Appellanten har gjort gældende, at selv om det endnu ikke udtrykkeligt fremgår af en bestemmelse i vedtægten, bør det anerkendes som et grundlæggende princip inden for fællesskabsretten vedrørende ansættelser, at ansættelsesmyndighedens ret til at opsige en midlertidigt ansats kontrakt suspenderes under en invaliditetsprocedure.

39 Som Domstolen fastslog i dommen af 18. oktober 1977 (sag 25/68, Schertzer mod Parlamentet, Sml. s. 1729), er grundlaget for forholdet mellem en midlertidigt ansat og den pågældende institution en »kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat«. Endvidere kan den ensidige opsigelse af en sådan ansættelseskontrakt, der udtrykkelig er hjemlet i artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, ske i medfør af selve ansættelseskontrakten og kræver derfor ingen begrundelse. Det er på dette punkt, at en midlertidigt ansats situation adskiller sig væsentligt fra den retsstilling, som en tjenestemand har i henhold til vedtægten.

40 Det må konstateres, at der ikke findes nogen vedtægtsbestemmelse, der er til hinder for, at den pågældende institution opsiger ansættelseskontrakten for en midlertidigt ansat, for hvem der er iværksat procedure for tilkendelse af invalidepension, hvorved bemærkes, at opsigelsen af kontrakten hverken må gribe ind i gennemførelsen af invaliditetsudvalgets arbejde eller være til hinder for, at udvalget fastslår en invaliditet, der er opstået forud for opsigelsen, eller begrænse den pågældende ansattes rettigheder efter afslutningen af den dermed forbundne procedure.

41 Dette anbringende må derfor forkastes.

42 Appellanten har endvidere gjort gældende, at beslutningen om at opsige hendes kontrakt som midlertidigt ansat er et udtryk for magtfordrejning, for så vidt som dens egentlige begrundelse er et ønske om at skille sig af med en arbejdstager på grund af dennes vaklende helbred.

43 I denne forbindelse har Retten i præmis 48 i den indankede dom fastslået, at »det ene forhold, at afgørelsen om at opsige kontrakten blev truffet, førend sagsøgeren fik kendskab til invaliditetsudvalgets konklusioner, giver ikke grundlag for at fastslå, at der er begået magtfordrejning«.

44 Det må konstateres, at appellanten med dette anbringende bestrider den faktiske konstatering i den indankede dom, ifølge hvilken det ikke er bevist, at der er begået magtfordrejning. Dette anbringende må følgelig afvises.

Begæringen om gennemførelse af en ny invaliditetsprocedure

45 I stævningen havde appellanten ligeledes nedlagt påstand om, at Retten skulle » sikre hendes ret til at blive underkastet en ny lægeundersøgelse for at påvise, at

betingelserne for at tilkende hende en invalidepension var til stede«. Da denne påstand var blevet nedlagt for det tilfælde, at invaliditetsproceduren måtte blive annulleret, tog Retten ikke stilling til den.

46 Appellanten gør gældende, at Rettens undladelse af at give hende medhold i denne påstand er en overtrædelse af arbejdstagernes grundlæggende, lovfæstede rettigheder.

47 Dette anbringende skal, således som det er formuleret, forstås i den betydning, at Retten har undladt at anerkende appellantens ret til at blive underkastet en ny invaliditetsprocedure, selv om den tidligere iværksatte procedure ikke var blevet annulleret. Dette anbringende hviler således på en betingelse, der ikke er opfyldt, idet en sådan påstand ikke var blevet nedlagt for Retten.

48 Såfremt dette anbringende på den anden side skal forstås i den betydning, at Retten har undladt at tage stilling til påstanden om, at en ny forskriftsmæssig procedure skulle indledes, såfremt den anfægtede invaliditetsprocedure blev annulleret, er det tilstrækkeligt at konstatere, at dette er den normale konsekvens af annullationen, og at proceduren i det foreliggende tilfælde under alle omstændigheder ikke er blevet annulleret.

49 Følgelig foreligger der i den anfægtede dom ingen ulovlig undladelse af at tage en sådan påstand til følge, og dette anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

50 Det fremgår i det hele af det anførte, at den appellerede dom, der er afsagt af Retten den 22. november 1990, bør ophæves, for så vidt som det herved fastslås, at Parlamentet var berettiget til at afvise lægeattesten af 23. februar 1988 og tillægge konstateringerne ved det lægelige kontrolbesøg den 7. marts 1988 tilbagevirkende gyldighed.

51 I øvrigt forkastes appellen.

52 Med hensyn til det ophævede kapitel i Rettens dom er sagen moden til påkendelse. Domstolen, som træffer endelig afgørelse i sagen i henhold til artikel 54, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen, skal under henvisning til det ovenfor anførte (præmis 27-35) annullere den afgørelse, der er indeholdt i generaldirektørens skrivelse af 26. februar 1988 om afvisning af lægeattesten af 23. februar 1988, samt den konstatering, at appellanten ikke var lovligt sygemeldt før den 7. marts 1988.

Sagens omkostninger

53 Da begge parter på nogle punkter har tabt sagen, skal de i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, jf. artikel 122, hver bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Rettens dom af 22. november 1990 i sag T-54/89 ophæves, for så vidt som det herved fastslås, at Parlamentet var berettiget til at afvise lægeattesten af 23. februar 1988 og tillægge konstateringerne i forbindelse med det lægelige kontrolbesøg den 7. marts 1988 tilbagevirkende gyldighed.**

2) I øvrigt forkastes appellen.

3) Domstolen annullerer

a) den afgørelse der er indeholdt i skrivelsen af 26. februar 1988 fra Parlamentets generaldirektør for personale om afvisning af lægeattesten af 23. februar 1988

og

b) den tilbagevirkende gyldighed, der blev tillagt det lægelige kontrolbesøg den 7. marts 1988.

4) Hver part bærer sine omkostninger.

Kapteyn Kakouris Diez de Velasco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. juni 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

P. J. G. Kapteyn
Formand for Fjerde Afdeling